

Khèn Ai Thương Nhớ

Minh Họa: Mỹ Kim

Trường Thánh Tôma Thiện
Giáo Xứ Thánh Giuse
1902 S. Beltline Road
Grand Prairie, Texas 75051
www.tomathien.org

Ngày xưa ngày xưa... Trên vùng rẫy có đầy hoa thơm, cỏ dại của bản làng H'Mông, có đôi vợ chồng lấy nhau đã lâu mới sinh được một đứa con trai, đặt tên là Đàm Tung.

Ngày ngày, cậu bé quần quýt bên bố mẹ làm đủ trò vui. Ngôi nhà ấy lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười hạnh phúc.

Được bố mẹ tặng cho một chiếc khèn thật đẹp nên Đàm Tung thích lắm. Ngày nào cậu cũng cầm chiếc khèn ra sau nhà tập thổi.

Khi tiếng khèn của Đàm Tung cất lên thì mây không muốn bay nhanh, con chim, con bướm không muốn về tổ, người đi nương đi rẫy cũng chẳng thiết về nhà.

Tiếng khèn của Đàm Tung thánh thót như mưa rơi, réo rắt như suối chảy. Ngay cả Ngọc Hoàng ở trên cao cũng ngây ngất trước những âm thanh véo von tuyệt diệu ấy.

Ngọc Hoàng thường mời chàng lên trời uống rượu ngon và thổi cho người nghe những khúc nhạc du dương nhất.

Thời gian trôi đi, thâm thoắt Đàm Tung đã trở thành một chàng trai khô ngô, khỏe mạnh. Biết bao cô gái xinh đẹp trong bản say mê chàng, mong được chàng cưới làm vợ nhưng Đàm Tung chẳng để ý đến một ai.

Ngày nọ, Đàm Tung thưa với bố mẹ:

- Xin phép bố mẹ, con sẽ đi tìm người con gái mà con ưng ý nhất!

Đàm Tung vượt qua bao đèo cao, suối sâu. Và ngày kia, chàng đã gặp một cô gái xinh đẹp tuyệt trần!

Da nàng trắng như hoa ban mới nở. Khuôn mặt nàng tròn trĩnh tựa trăng rằm. Mắt nàng là hai ánh sao lấp lánh. Khi nàng cười thì hoa đào trông thấy cũng phải cụp cánh núp vào kẽ lá. Tên nàng là Xâu Xụ.

Vẻ đẹp của người con gái ấy làm Đạm Tung ngân nga, say đắm. Và tiếng khèn của chàng lại cất lên trong vắt, vui tươi như rú rê đôi chim đang quần quýt trên trời cao về xây tổ ấm.

– Ô! Tiếng khèn mới tha thiết và ấm áp làm sao! – Xâu Xự thốt lời khen ngợi.

Những thanh âm ấy dịu dặt như điệu nhạc giao duyên của các đôi trai gái làm Xâu Xự không muốn rời xa.

Thế là nàng Xâu Xự xinh đẹp và chàng Đạm Tung tài hoa se duyên kết tóc. Ngày ngày, Xâu Xự dệt những tấm vải đẹp nhất may áo cho chồng. Còn tiếng khèn của Đạm Tung lúc nào cũng rộn rã, vui tươi bên người vợ yêu.

Cả hai quần quýt không rời nhau nửa bước.

Một hôm, nhân dịp mừng ngày sinh của mình, Ngọc Hoàng tổ chức tiệc tùng linh đình và không quên cho mời Đám Tung lên trời thổi khèn giúp vui.

Ngọc Hoàng muốn nhân dịp này, các thượng khách của ngài sẽ được thưởng thức những bản nhạc tuyệt vời nhất.

Thánh chỉ ban xuống trần. Đám Tung biết không thể trái lệnh Ngọc Hoàng nhưng Xâu Xự thì nhất quyết không cho chàng đi. Người nhà trời phải năn nỉ mãi:

– Đám Tung chỉ lên trời trong sáu ngày rồi sẽ về ngay thôi mà!

Cuối cùng, Xâu Xự cũng xiêu lòng. Đàm Tung dỗ dành vợ:

– Nàng đừng lo, xong việc, ta sẽ trở về bên nàng ngay!

Nhưng Xâu Xự chưa thật an tâm, nàng nhìn chồng, giọng khản khản:

– Nhớ chỉ đi sáu ngày thôi, chàng nhé!

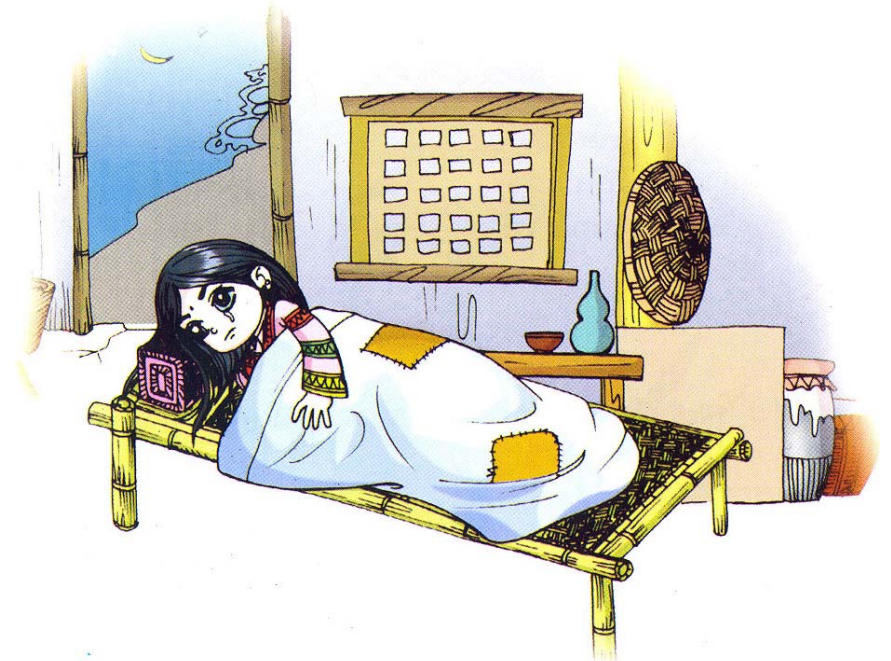
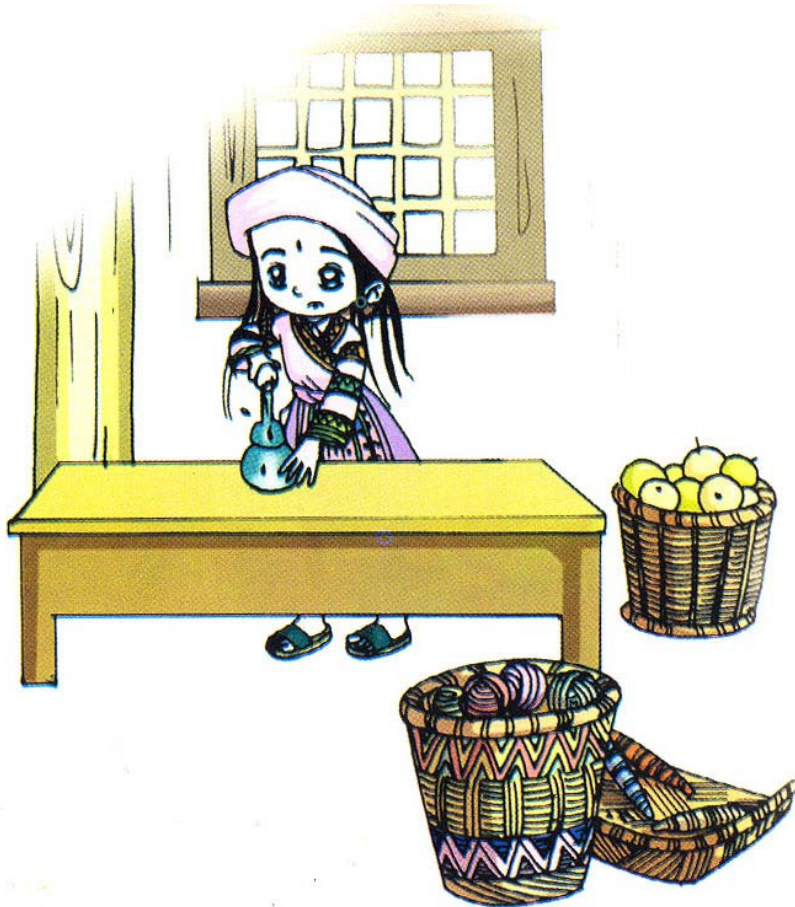

Trước khi đi, Đàm Tung trao cho vợ một chiếc bình bằng gỗ và căn dặn:

– Ngày nào nàng cũng múc nước giếng đổ đầy bình cho ta uống nhé! Bằng không, ta khát mà uống phải nước nhà trời thì sẽ quên hết lời về, không trở lại bên nàng được đâu đấy!

Nhớ lời chồng, ba ngày đầu,
ngày nào Xâu Xự cũng đổ nước
đầy ắp vào bình.

Ở trên trời, mỗi lần uống nước,
Đàm Tung đều dõi mắt về ngôi
nhà thân yêu và nghĩ đến người
vợ đang chờ đợi mình. Càng
nhớ Xâu Xự, tiếng khèn của
chàng càng réo rắt du dương
hơn.

Ở hạ giới, Xâu Xự buồn và nhớ chồng da diết. Không có Đàm Tung, ngôi nhà trống vắng và quanh quẽ vô cùng. Đêm đến, ngủ một mình lạnh lẽo, Xâu Xự tủi thân, ứa hai hàng nước mắt:

– Đàm Tung chàng ơi! Mau về đốt lửa sưởi ấm cho em với!

Thời gian cứ chậm chạp trôi đi, sang đến ngày thứ tư, Xâu Xự quá mỏi mòn vì chờ đợi. Nghĩ rằng trên trời chắc Đạm Tung đã say mê người con gái khác nên nàng bực mình quẳng chiếc bình đi:

- Hic... hic... Mình không đổ nước vào bình nữa. Chàng khát sẽ mò về ngay thôi!

Trên thiên đình hôm ấy, Đạm Tung lấy làm lạ vì chiếc bình không có lấy giọt nước nào. Chàng khát quá bèn cầu xin Ngọc Hoàng cho về sớm. Nhưng Ngọc Hoàng và các quan nhà trời nhất quyết không nghe:

- Đạm Tung chưa thổi khèn đủ sáu ngày vui mà! Phải thổi đủ mới được về!

Thế là Đàm Tung nhìn nước cả ngày hôm đó. Hôm sau, miệng chàng khô khốc mà vẫn phải thổi khèn.

Khát quá, không chịu nổi, chàng đành ra giếng nhà trời uống đỡ. Thôi rồi! Chàng đã phạm vào điều cấm kỵ. Chuyện gì sẽ xảy ra với chàng đây?

Hết ngày thứ sáu, Đàm Tung tay cầm khèn, vai mang khăn gói ra về. Nhưng đầu chàng mù mịt như sương núi buổi mai, chàng căng mắt nhìn mãi mà chẳng thấy lối đi.

Một ngày, rồi hai ngày... Đàm Tung cứ lang thang trên các đám mây trắng mịt mù như sương khói.

– Xâu Xự ơi! Làm sao ta có thể trở về bên nàng được nữa? –
Chàng buồn rầu kêu lên.

Chàng vừa đi vừa khóc. Người nhà trời thấy vậy liền đưa chàng về chỗ Ngọc Hoàng. Biết được Đàm Tung uống phải nước giếng nên đã trở thành người nhà trời, Ngọc Hoàng mừng lắm.

Vốn yêu quý tài thổi kèn của chàng, từ lâu Ngọc Hoàng đã có ý định gả con gái út của mình cho Đàm Tung.

Con gái út Ngọc Hoàng xinh đẹp, thông minh và khéo léo vô cùng. Thế nhưng, nhớ thương Xâu Xự, Đàm Tung vẫn thấy nàng không bằng vợ mình. Chàng buồn bã thổi kèn và hát:

*“Nàng kia con gái nhà trời
Vợ tôi xinh đẹp gấp mười lần hơn.”*

Hát xong, Đàm Tung bỏ đi, tiếp tục tìm đường trở về hạ giới.
Nàng công chúa út hốt hoảng gọi với theo:

- Ôi! Chàng ơi! Chàng đi đâu thế! Chàng không thích thiếp sao?

Cũng như lần trước, Đàm Tung vẫn không sao tìm thấy lối về.
Cuối cùng, chàng đành quay trở lại thiên đình.

Lần này, nàng công chúa út khăng khăng đòi lấy chàng:

- Cha à...! Cha phải bắt Đàm Tung cưới con mới được!
- Ồ! Ồ! Con gái yêu, để từ từ cha tính!

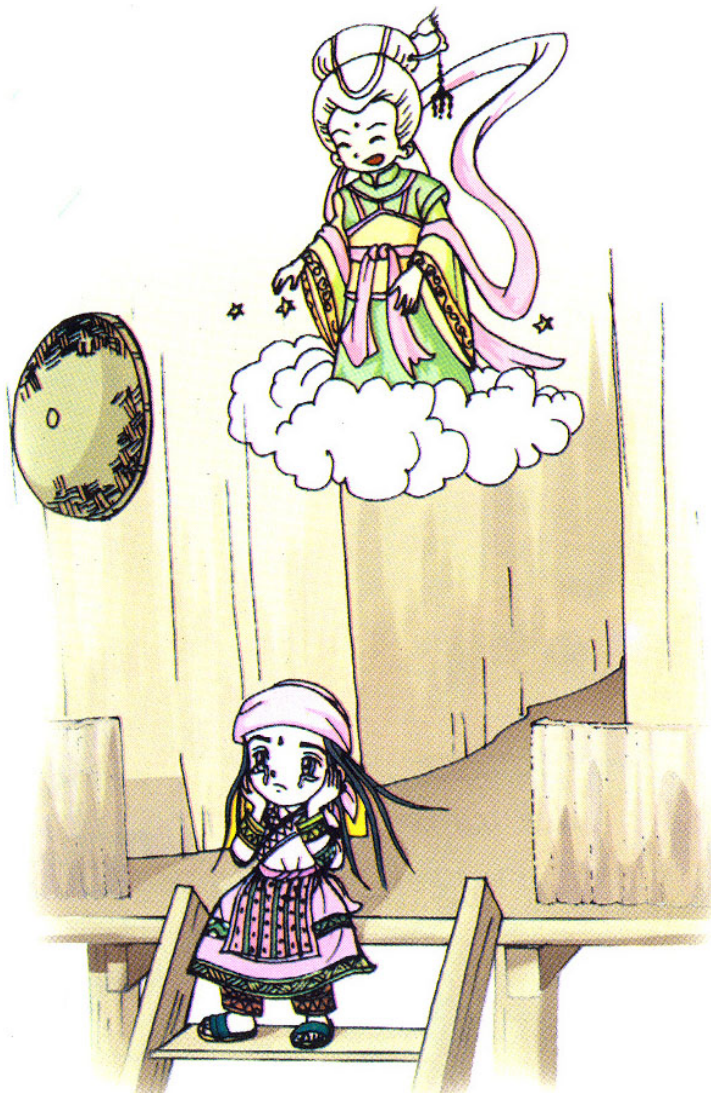
Bị Ngọc Hoàng thúc ép, Đạm Tung không còn cách nào khác là phải lấy công chúa út làm vợ.

Đám cưới diễn ra thật linh đình. Ai ai cũng vui vẻ nói cười chúc mừng cho hạnh phúc đôi lứa. Chỉ riêng mình Đạm Tung mặt mày rầu rĩ, lòng nhớ thương Xâu Xự khôn xiết.

Dưới trần gian, Xâu Xự chờ mãi vẫn không thấy chồng về. Ngồi dệt vải mà nước mắt nàng tuôn thành sông thành suối.

Nàng khóc cả ngày lẫn đêm, cái xương, cái thịt nàng cũng biến thành nước mắt. Người nàng héo mòn đi vì thương nhớ. Đến cả con chim trên cao, con ếch dưới hồ cũng thương cảm khóc theo nàng.

Xâu Xự hết dệt vải lại ra bậc thang trước nhà ngồi nhìn lên trời mà khóc. Tiếng khóc dai dẳng và thâm thiết của nàng làm một bà tiên động lòng thương xót.

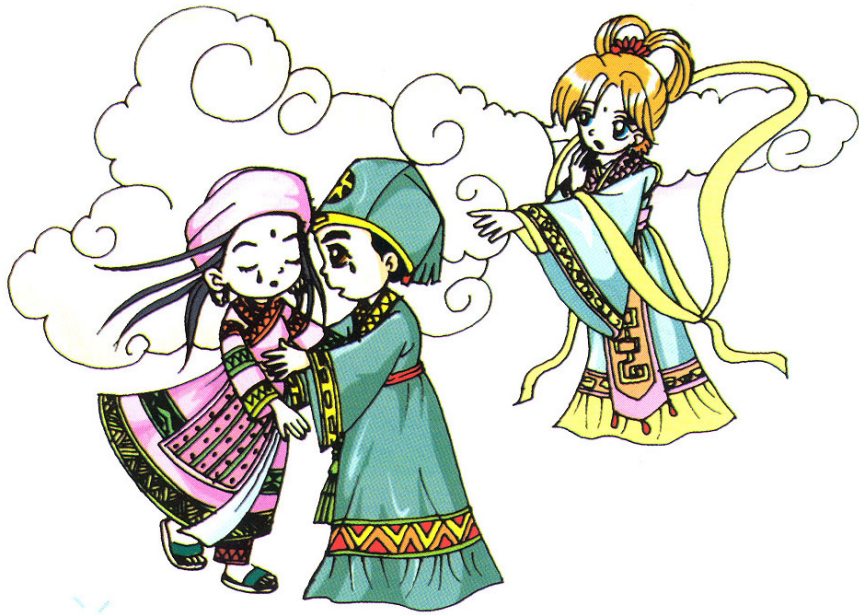
Bà tiên bảo Xâu Xự:

- Cũng tại Xâu Xự thôi! Không đổ nước vào bình nên chồng phải uống nước nhà trời quên hết lối về. Đạm Tung đã cưới con gái Ngọc Hoàng rồi. Nàng cũng lấy chồng khác đi thôi!

Nhưng Xâu Xự nào có nghe! Nàng khóc mãi. Con chim vàng oanh không dám hót, con bướm vàng cũng vội bay đi vì không nỡ nhìn thấy nàng đau đớn nhớ thương Đạm Tung.

Bà tiên thấy Xâu Xự là người có tình có nghĩa bèn cho nàng cầm một đầu dải lụa trắng rồi đưa nàng lên trời tìm chồng.

Xâu Xự gặp được Đàm Tung. Hai vợ chồng mừng mừng tủi tủi kể cho nhau nghe bao nỗi nhớ thương trong những ngày xa cách. Xâu Xự nhất định không chịu rời xa chồng nữa. Nàng nắm vạt áo của Đàm Tung kéo về trần gian.

Con gái út Ngọc Hoàng cũng đành theo về hạ giới làm vợ hai.

Trở lại mái nhà xưa, Đàm Tung và Xâu Xự càng yêu thương nhau nồng thắm hơn trước. Nàng công chúa út vì không chịu nổi cảnh lẻ loi, buồn tủi quá, nàng đành bay về trời.

Gặp vua cha, công chúa buồn rầu kể lể:

- Hic... hic... Ở trần gian, Đàm Tung chẳng thêm đoái hoài đến con. Con chỉ muốn chàng là của riêng mình thôi!

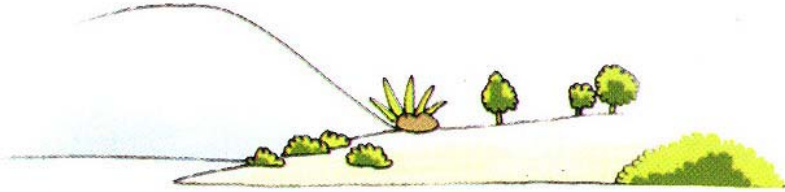
Nghe con gái yêu nức nở
thở than, Ngọc Hoàng nổi
giận, liền sai người xuống
trần bắt Đạm Tung. Hai vợ
chồng Đạm Tung khóc lóc
van xin thảm thiết, nhưng
cuối cùng vẫn phải lìa xa.

Dù rất thương nhớ Xâu Xự,
nhưng vì đã uống nước nhà
trời nên Đạm Tung không
thể tìm được lối về. Chàng
đành ở lại sống cùng nàng
công chúa út như cũ.

Ở trần gian, Xâu Xự chẳng
biết nhờ ai đưa mình lên
trời tìm chồng nữa. Nàng
lại khóc, nước mắt lại chảy
thành suối thành sông...

Trên trời cao, hằng ngày
nghe tiếng khóc nỉ non của
Xâu Xự, Đạm Tung đau
lòng lắm. Chàng chỉ biết
đem khèn ra thổi, gửi nỗi
niềm nhớ thương về hạ
giới.

Từ đó, cứ thấy mây trắng bay là là trên các chóp núi vào những buổi chiều, người H'Mông lại bảo với nhau:

- Kia kia! Đám Tung đang cưỡi mây về thổi khèn cho nàng Xâu Xự nghe đây!

Và mỗi tình thủy chung, son sắt của họ vẫn được các đôi trai gái trong bản kể cho nhau nghe đến tận bây giờ.

Trường Thánh Tôma Thiên
Giáo Xứ Thánh Giuse
1902 S. Beltline Road
Grand Prairie, Texas 75051